

huishoudelijk werk, dat was goed voor de meid. En als Suze kwam liet Annie lief-glimlachend haar vrouweplichtjes aan haar over.

Suze wist het wel. Toch voelde ze nooit of ze voor kindermeid werd gebruikt, zoals het misschien een ander van buiten gezien, zou toegeschenen hebben. Háár was het een gunst. Ze was dol op de Colebrandertjes; hele middagen kon ze hun verhaaltjes vertellen of in de kamer met hen „wolf” spelen. Suze was dan onder de tafel en door het afhangende kleed verborgen het wilde dier, en telkens uitschietend, joeg ze de kinderen op, die angst-gillend in een hoek vlogen, maar toch om wéér-doen drongen.

Was zij er 's avonds, dan bracht ze hen, als ze mocht — en dat was altijd — naar bed en vertelde zolang van Roodkapje en Klein-Duimpje tot ze sluismerden of zong hen met een kinderversje in slaap. Dikwels had zij hen willen meenemen naar de villa, om ongedwongener zich te kunnen overgeven; maar het denkbeeld hoe het huis daarna des te leger zou schijnen hield er haar van terug. Bovendien vond zij het egoïst voor haar persoonlijk genoeg kinderen van hun ouderlijk huis te vervreemden. Zo had zij de Colenbrandertjes tot Annes verwondering noch nooit bij zich gevraagd.

Terwijl Suze de thee inschonk kwam er van het grasveld een dubbele juichkreet. Pappa was thuis gekomen en nu bezig de kinderen met zijn rotting te dreigen.

„Pè tjô”, gilde Corientje.

„Wacht jou, ik zal je pètjô”, en Colebrander, in zijn stoffige kleren, knuffelde haar in zijn armen, terwijl zijn hoed in het gras rolde.

„Pèèd hotte tante Susa”, vertelde Hermientje aan zijn haar trekkend.

„Is tante Suus hier?” vroeg Colebrander, de kinderen loslatend en in de serre tredend. „Hu, Susa, ho Suso!” lachte hij haar de hand gevend.

„Wèl — aan de thee?” vervolgde hij. „Annie zou je je arme man ook geen kop aanbieden?”

„De kopjes staan in de kast”, zei Annie aan Suze, die er een haalde en het gevuld, Colebrander met een buiging aanbood.

„Merci, merci”, boog hij terug, en op Suzes kapsel wijzend plaagde hij: „wat ziet uw haar er uit, mevrouw Herzberg; heeft 't kind weer paardje gespeeld, zoet geweest?”

„Als je niet ophoudt moet je dadelik zelf draven”, dreigde Suze en Annie lachte blank.

„Ze hebbe zó geravot”, lichtte ze haar man in, „ik kreeg 't warm van 't er nakijken”.

„'k Kan 't je aanzien”, spotte Henri.

„Nee, ik kan dat niet — dat gestoei — ik ben zó moe”, verontschuldigde Annie zich.

„Och ja — de een wordt er moe van, de ander niet”, hielp Suze wereldwijs.

„Hoor diè”, zei Henri minachtend; maar hij zag haar daarbij warm aan.

Suze was voor de luchthartige Colebrander wat voor een vrome de bijbel is: zij keerde hem tot zich-zelf. Zij bracht hem van zijn oppervlakkigheid terug, al behield hij die voor 't oog. Als jongen, toen hij nog op de Hogere Burgerschool in de stad „gemarteld” werd, speelde hij met de véél kleinere meisjes van Larn en had hij Suze, toen een wild vierjarig kind — „net een jongen” zei de oude dokter Colebrander — op het paard laten rijden, dat hij naar de wei bracht. Tien jaar jonger dan hij, was Suze op 't Gymnasium gekomen toen hij candidaat-arts was, en sedert zij op haar achttiende haar eindexamen had — van 't Gymnasium waartegen hij uit zijn schooltijd een naïef op-zien had bewaard — was zij een hoger wezen voor hem met een glans van oude wijsheid om haar hoofd.

Bij zijn doktersstudie had hij geboft: in zes jaar was hij klaar. Zijn vader was kort te voren gestorven en hij dus als aangewezen hem op te volgen. Gewoon weinig omslag te maken, had hij — 't gewenste van getrouwd-zijn voor een arts inziend — een vrouw gezocht en gevonden in blanke mooie Annie. Haar vader had een confectie-magazijn in Werendorp, maar daarom maalde hij niet. Zij was mooi en had wat geld.